Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 8. novembra 2018 *

„Znamka Evropske unije – Postopek za razveljavitev – Besedna znamka Evropske unije SPINNING – Delna razveljavitev – Člen 51(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009 (postal člen 58(1)(b) Uredbe (EU) 2017/1001))“

V zadevi T-718/16,

MAD Dogg Athletics, Inc. s sedežem v Los Angelesu, Kalifornija (Združene države), ki jo zastopa J. Steinberg, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Walicka, agentka,

tožena stranka,

intervenientka pred Splošnim sodiščem, nekdanja Aerospinning Master Franchising, Ltd., s.r.o., druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, je

Aerospinning Master Franchising s.r.o. s sedežem v Pragi (Češka republika), ki jo zastopa K. Labalestra, odvetnik,

zaradi tožbe zoper odločbo petega odbora EUIPO za pritožbe z dne 21. julija 2016 (zadeva R 2375/2014-5) v zvezi s postopkom za razveljavitev med družbama Aerospinning Master Franchising in Mad Dogg Athletics,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, K. Kowalik-Bańczyk, sodnica, in C. Mac Eochaidh (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: I. Dragan, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 4. oktobra 2016,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 17. marca 2017,

na podlagi odgovora intervenientke na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 24. marca 2017,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi obravnave z dne 15. marca 2018

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenientka, družba Mad Dogg Athletics, Inc., je 1. aprila 1996 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo besedne znamke SPINNING (v nadaljevanju: izpodbijana znamka) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena in nato nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).

2 Izpodbijana znamka je bila 3. aprila 2000 registrirana za proizvode in storitve, ki spadajo v razrede 9, 28 in 41 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev za registracijo znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in glede posameznega razreda ustrezajo temu opisu:

– razred 9: „Audio in video kasete“

– razred 28: „Oprema za vadbo“

– razred 41: „Telesna vadba“.

3 Intervenientka, družba Aerospinning Master Franchising s.r.o., je 8. februarja 2012 vložila zahtevek za delno razveljavitev izpodbijane znamke v skladu s členom 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 58(1)(b) Uredbe 2017/1001). Ta prošnja se je nanašala na proizvode iz razreda 28 in na storitve iz razreda 41.

4 Oddelek za izbris je 21. julija 2014 razveljavil pravice tožeče stranke v celoti.

5 Tožeča stranka je 12. septembra 2014 zoper odločbo oddelka za izbris pri EUIPO vložila pritožbo.

6 Z odločbo z dne 21. julija 2016 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je peti odbor za pritožbe pri EUIPO delno razveljavil odločbo oddelka za izbris v delu, v katerem se je ta nanašala na proizvode iz razreda 9, medtem ko ti izdelki niso bili predmet zahteve za delno razveljavitev, ki jo je vložila intervenientka. Na podlagi člena 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009 je bila tožba v preostalem zavrnjena. Odbor za pritožbe je v zvezi s tem navedel, prvič, v točkah od 23 do 27 izpodbijane odločbe, da je treba razloge za razveljavitev presojati glede na dan vložitve zahteve za razveljavitev. Drugič, v točkah od 28 do 33 izpodbijane odločbe je menil, da bi bilo treba zatrjevano preoblikovanje izpodbijane znamke v občo oznako zadevnih proizvodov in storitev obravnavati ob upoštevanju dojemanja končnih čeških uporabnikov. Zato je zavrnil preučitev nasprotnih dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka in ki so se nanašali na njene dejavnosti v zvezi z zaščito njene znamke v drugih državah članicah, ki niso Češka republika. Tretjič, v točkah od 34 do 47 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe menil, da dokazi, ki so bili predloženi v postopku, dokazujejo, da je izraz „spinning“ v Češki republiki postal občа oznaka vrste „telesne vadbe“ in „opreme za vadbo“, ki se uporablja za to vadbo. Četrtič, v točkah od 48 do 56 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe menil, da je dejstvo, da je izpodbijana znamka postala občа oznaka, mogoče pripisati nezadostnemu prizadevanju tožeče stranke

za varstvo njene znamke v Češki republiki. Petič, v točkah od 57 do 61 izpodbijane odločbe je menil, da je bilo v več odločbah Úřad průmyslového vlastnictví (urad za industrijsko lastnino, Češka republika) in češkiih sodišč potrjeno, da tožeča stranka ni bila dovolj pozorna in ni sprejela razumnih ukrepov za varstvo svoje znamke v Češki republiki.

Predlogi strank

7 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi v delu, v katerem je bila z njim razveljavljena izpodbijana znamka za proizvode „oprema za vadbo“ iz razreda 28 in storitev „telesna vadba“ iz razreda 41;

– EUIPO naloži plačilo stroškov.

8 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

9 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

10 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja tri tožbene razloge: prvič, kršitev člena 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009, drugič, člena 41(2)(a) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in, tretjič, člena 41(2)(c) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

11 Prvi tožbeni razlog v bistvu temelji na štirih očitkih, ki se nanašajo, prvi, na napačno uporabo prava v zvezi z upoštevnim datumom, ki ga je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev, drugi, na upoštevno ozemlje, ki ga je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev, tretji, na upoštevno javnost, ki jo je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev in, četrti, na napačno presojo dokazov.

Prvi očitek prvega tožbenega razloga: napačna uporaba prava v zvezi z upoštevnim datumom, ki ga je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev

12 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ker je menil, da je bil upoštevni čas za presojo razloga za razveljavitev dan, ko je intervenientka vložila zahtevo za razveljavitev izpodbijane znamke. Po mnenju tožeče stranke trenutek, ki je upošteven za presojo, ali je sporna znamka postala občа oznaka blaga, ni trenutek vložitve zahteve za razveljavitev, temveč trenutek sprejetja pravnomočne odločbe, s katero je bilo ugodeno tej zahtevi. Po mnenju tožeče stranke bi moral razlog za razveljavitev v trenutku, ko je sprejeta odločba o prepovedi, še vedno obstajati.

13 EUIPO in intervenientka tej argumentaciji nasprotujeta.

14 V zvezi s tem je treba na prvem mestu opozoriti, da člen 55(1) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 62(1) Uredbe 2017/1001) določa:

„Šteje se, da od dne vložitve zahteve za razveljavitev ali nasprotne tožbe blagovna znamka EU ni imela učinkov, določenih s to uredbo. Zgodnejši datum, na katerega je prišlo do enega izmed razlogov za razveljavitev, se lahko določi na zahtevo ene od strank."

15 Kot je pravilno ugotovil odbor za pritožbe v točki 24 izpodbijane odločbe, če se blagovna znamka EU razveljavi, ta razveljavitev velja od datuma zahteve za razveljavitev ali, na zahtevo ene od strank, od zgodnejšega datuma, na katerega je prišlo do enega izmed razlogov za to razveljavitev.

16 Nasprotno pa je treba ugotoviti, da zakonodajalec Evropske unije ni predvidel, da bi lahko razveljavitev začela učinkovati od poznejšega datuma, kot je datum zahteve za razveljavitev.

17 Zato je iz samega besedila člena 55(1) Uredbe št. 207/2009 razvidno, da mora odločba o razveljavitvi nujno temeljiti na enem od razlogov iz člena 51 Uredbe št. 207/2009, ki so obstajali najpozneje na dan vložitve zahteve za razveljavitev. Zato in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je mogoče iz te določbe sklepati, da je treba obstoj razloga za razveljavitev obravnavati v skladu z dejanskim in pravnim okvirom, ki obstaja najpozneje na navedeni datum.

18 Na drugem mestu, presojeno je že bilo – glede člena 12(1) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 92) in glede člena 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 58(1)(a) Uredbe 2017/1001), katerih besedili sta enaki – da je treba v zvezi z razveljavitvijo znamke, ker se ta ni resno in dejansko uporabljala, upoštevati le okoliščine, ki so nastale pred predložitvijo zahteve za razveljavitev, vendar brez poseganja v upoštevanje morebitnih okoliščin, ki nastanejo po predložitvi, ki lahko omogočajo potrditev ali boljšo presojo obsega uporabe znamke med upoštevnim obdobjem in resnični namen imetnika med tem obdobjem ali boljšo presojo obsega uporabe znamke med upoštevnim obdobjem in resnični namen imetnika med tem obdobjem (sklep z dne 27. januarja 2004, La Mer Technology, C-259/02, EU:C:2004:50, točke od 29 do 33, in sodba z dne 2. februarja 2016 v zadevi Benelli Q. J./UUNT – Demharter (MOTOBI B PESARO), T-171/13, EU:T:2016:54, točka 87).

19 Prvič in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je to sodno prakso, ki se nanaša na razveljavitev pravic imetnika znamke zaradi neobstoja resne in dejanske uporabe, *mutatis mutandis* mogoče uporabiti tudi v okviru preizkusa zahteve za razveljavitev znamke, ker naj bi postala občа oznaka za proizvod ali storitev na trgu. Ta rešitev se uporablja zato, ker se pravilo iz člena 55(1) Uredbe št. 207/2009 uporablja brez razlikovanja med razlogi za razveljavitev iz člena 51(1) iste uredbe.

20 Drugič, iz spisa je razvidno, da v nasprotju z zahtevami sodne prakse, navedene v točki 18 zgoraj, namen tožeče stranke s predložitvijo dokazov po zahtevi za razveljavitev ni potrditev ali boljša presoja okoliščin na ta datum ali pred tem datumom. Upoštevanje trditev tožeče stranke bi torej pomenilo kršitev člena 55(1) Uredbe št. 207/2009, ker ta določba ne predvideva takšnega primera.

21 Na tretjem mestu tožeča stranka trdi, da bi bilo treba upoštevati prizadevanja imetnika znamke po vložitvi zahteve za razveljavitev, saj naj bi ta prizadevanja povzročila spremembo dojemanja upoštevne javnosti. V takem primeru bi lahko upoštevna javnost ob vložitvi zahteve za razveljavitev izpodbijani znak štela za občo oznako, bi pa ta znak nato – po sprejetju odločbe glede razveljavitve – izgubil to splošno naravo in bi ga navedena javnost ponovno štela za znamko.

22 Tudi ob dopustitvi možnosti takšne spremembe dojemanja pa to ne bi omogočalo neuporabe pravila iz člena 55(1) Uredbe št. 207/2009, ki zahteva, da se obstoj razloga za razveljavitev obravnava v skladu z obstoječim dejanskim in pravnim okvirom najpozneje na dan vložitve zahteve za razveljavitev. Če bi prišlo do te spremembe dojemanja, bi tožeča stranka od EUIPO vsekakor še vedno lahko ponovno zahtevala, naj registrira njeno znamko.

23 Nazadnje, tožeča stranka v točki 8 tožbe trdi, da ima pravico, da v vseh fazah postopka pred dnevom, ko odločba EUIPO postane pravnomočna, predlaga dokaze v zvezi s prizadevanji in dejavnostmi po vložitvi zahteve za razveljavitev, da bi javnosti pojasnila, da ima besedni znak SPINNING značaj znamke, ali da bi zaščitila to znamko.

24 Teh trditev prav tako ni mogoče sprejeti.

25 Prvič, te trditve so v nasprotju s trditvijo iz točke 7 tožbe, ki implicitno napotuje na člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 95(2) Uredbe 2017/1001), v skladu s katerim lahko stranke predložijo dokaze le v rokih, ki jih EUIPO določi za predložitev stališč.

26 Drugič, morebitno upoštevanje dokazov, ki niso bili predloženi v roku, ki ga je določil EUIPO, temveč so bili predloženi pozneje, je mogoče v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009 upoštevati le kot dopolnitev dokazov, ki so bili predloženi v navedenem roku (glej v tem smislu sodbi z dne 18. julija 2013, New Yorker SHK Jeans/UUNT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, točka 30, in z dne 26. septembra 2013, Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točki 113 in 114). Čeprav ta določba tako dopušča upoštevanje prepoznih, a dopolnilnih dokazov, pa nasprotno ne dovoljuje, da bi odbor za pritožbe svojo diskrecijsko pravico razširil na nove dokaze (glej v tem smislu sodbo z dne 21. julija 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, točke od 25 do 27).

27 Uporaba te sodne prakse, ki pod določenimi pogoji dovoljuje prepozno predložene dokaze, pa ne sme privesti do kršitve besedila in polnega učinka člena 55(1) Uredbe št. 207/2009. Prepozno predložene dokaze, zlasti če se nanašajo na dejstva po datumu vložitve zahteve za razveljavitev, je torej mogoče upoštevati le, če – v skladu s tem, kar je navedeno v točkah od 18 do 20 zgoraj – potrjujejo ali omogočajo boljšo presojo okoliščin pred datumom zahteve za razveljavitev ali ki so tedaj prevladovale.

28 Glede na vse te elemente je treba prvi očitek zavrniti kot neutemeljen.

Drugi očitek prvega tožbenega razloga: napačna uporaba prava v zvezi z upoštevnim ozemljem, ki ga je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev

29 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009 s tem, da je štel, da je bilo upoštevno ozemlje za presojo razloga za razveljavitev omejeno na Češko republiko. Po mnenju tožeče stranke omejitev preučitve samo na to državo članico ne bi zadostovala za razveljavitev izpodbijane znamke, medtem ko ta uživa ugled v vsej Uniji. Razveljavitev izpodbijane znamke bi bila po mnenju tožeče stranke možna samo, če bi upoštevna javnost to znamko dojemala kot občo oznako v vsej Uniji ali vsaj v njenem večinskem delu.

30 EUIPO in intervenientka tej argumentaciji nasprotujeta.

31 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z načelom enotnosti blagovne znamke Evropske unije, ki je izraženo v uvodni izjavi 3 Uredbe št. 207/2009 (postala uvodna izjava 4 Uredbe 2017/1001) in členu 1(2) iste uredbe (postal člen 1(2) Uredbe 2017/1001), znamke Evropske unije uživajo enotno varstvo in učinkujejo na vsem območju Unije. V skladu z zadnjenavedeno določbo se znamka Evropske unije, če v Uredbi št. 207/2009 ni drugače določeno, ne more registrirati, prenesti, odpovedati ali biti

predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, niti njena uporaba ne more biti prepovedana, razen za celotno območje Unije (sodba z dne 20. julija 2017, Ornua, C-93/16, EU:C:2017:571, točka 26).

32 Poleg tega člen 51(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 58(2) Uredbe 2017/1001) določa, da lahko pride do delne razveljavitve za del zadevnih proizvodov ali storitev. Čeprav torej ta določba predvideva možnost prilagoditve razveljavitve z vsebinskega vidika, pa je treba ugotoviti, da zakonodajalec Unije ni določil takšne prilagoditve na ozemeljski ravni.

33 Iz določb, navedenih v točkah 31 in 32 zgoraj, torej izhaja, da odločba o razveljavitvi velja za celotno ozemlje Unije.

34 Če se izkaže, da je blagovna znamka Evropske unije ostala brez slehernega razlikovalnega učinka v omejenem delu ozemlja Unije ali samo v eni državi članici, to nujno pomeni, da ne more imeti učinkov, določenih z Uredbo št. 207/2009 v vsej Uniji. Zato in v nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, zadostuje, da se ugotovi preoblikovanje takšne znamke v občo oznako, pa čeprav v eni sami državi članici, za to, da se pravice imetnika razveljavijo za celotno Unijo.

35 Ta rešitev je poleg tega v skladu s cilji, ki jih uresničuje Uredba št. 207/2009, in načelom enotnosti blagovne znamke Evropske unije, ki jih konkretizira.

36 Iz povezanega branja uvodnih izjav 2, 4 in 6 Uredbe št. 207/2009 (postale uvodne izjave 3, 5 in 7 Uredbe 2017/1001) je namreč razvidno, da je namen te uredbe odpraviti oviro teritorialnosti pravic, ki jih zakonodaje držav članic priznavajo imetnikom znamk, s tem, da se podjetjem omogoči, da svoje gospodarske dejavnosti prilagodijo notranjemu trgu in jih neomejeno izvajajo. Znamka Evropske unije tako imetniku omogoča, da naredi svoje proizvode enako razpoznavne v vsej Uniji, ne glede na meje. Podjetja, ki si ne želijo varstva svojih znamk na ravni Unije, pa se lahko odločijo za uporabo nacionalnih znamk, ne da bi morala svoje znamke prijaviti kot znamke Evropske unije. Namen sistema znamk Evropske unije je torej, kakor je razvidno iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 207/2009, na notranjem trgu ponujati podobne pogoje, kot obstajajo na nacionalnem trgu (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, točki 40 in 42).

37 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da naj bi za sprejetje ukrepa razveljavitve zadevna znamka morala postati občа oznaka zaradi dejavnosti ali nedejavnosti njenega imetnika v celotni Uniji ali v njenem večinskem delu.

38 Te trditve ni mogoče sprejeti. Kot v bistvu in upravičeno poudarjata EUIPO in intervenientka, varstvo znamke na evropski ravni pomeni, da je imetnik znamke dovolj pozoren, da zaščiti svoje pravice in jih uveljavlja po vsej Uniji. Pravice imetnika blagovne znamke se tako razveljavijo, če se zaradi nedejavnosti imetnika zadevna znamka preoblikuje, četudi na omejenem delu ozemlja Unije ali v eni sami državi članici, v občo oznako.

39 Ta ukrep razveljavitve tako drugim gospodarskim subjektom dovoljuje prosto uporabo registriranega znaka. Sledi torej cilju splošnega interesa, ki zahteva, da lahko znake ali označbe, ki so postali običajni za označevanje proizvodov ali storitev, za katere je bila blagovna znamka registrirana, vsi prosto uporabljajo. Namen člena 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009 je zagotoviti razlikovalni učinek znamke v skladu z njeno funkcijo označbe izvora ter preprečiti, da bi bili splošni izrazi, zaradi svoje registracije kot znamka, neomejeno pridržani le enemu podjetju (glej v tem smislu in po analogiji v zvezi s členom 12(2)(a) Direktive 89/104 sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Légerja v zadevi Björnekulla Fruktindustrier, C-371/02, EU:C:2003:615, točki 53 in 54).

40 Poleg tega razveljavitev pravic imetnika zadevne znamke za celotno ozemlje Unije, četudi je bilo preoblikovanja te znamke v občo oznako ugotovljeno le v omejenem delu tega ozemlja ali le v eni državi članici, omogoča preprečitev nasprotujočih si odločitev EUIPO in nacionalnih sodišč, ki

odločajo kot sodišča za blagovne znamke Evropske unije, in, posledično, tudi v tem primeru, omogoča to, da enotna narava blagovnih znamk EU ni razvrednotena (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2017, Raimund, C-425/16, EU:C:2017:776, točka 28).

41 Druge trditve tožeče stranke teh preudarkov ne omajejo.

42 Prvič, tožeča stranka meni, da se je odbor za pritožbe v točki 30 izpodbijane odločbe v podporo svojemu razlogovanju napačno skliceval na sodbo z dne 6. oktobra 2009, PAGO International (C-301/07, EU:C:2009:611).

43 Sodišče je v zvezi s tem že razsodilo, da se navedena sodna praksa nanaša na razlago določb glede razširjenega varstva znamk z ugledom in prepoznavnostjo v Uniji ali v državi članici, v kateri so bile registrirane. Vendar imajo te določbe cilj, ki se razlikuje od zahtev iz člena 51 Uredbe št. 207/2009, posledica katerih je lahko razveljavitev znamke (glej v tem smislu sodbi z dne 19. decembra 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, točka 53, in z dne 3. septembra 2015, Iron & Smith, C-125/14, EU:C:2015:539, točka 21).

44 Čeprav je sklicevanje na sodbo z dne 6. oktobra 2009, PAGO International (C-301/07, EU:C:2009:611), nedvomno napačno, zaradi svoje pomožne narave v razlogovanju odbora za pritožbe ne more privesti do razveljavitve izpodbijane odločbe. Odbor za pritožbe pa svoje odločitve iz točke 31 izpodbijane odločbe, da bo svoj preizkus omejil le na češko ozemlje, ni oprl na to sodno prakso, temveč na načelo enotnosti blagovne znamke Evropske unije.

45 Drugič, tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe napačno ugotovil podobnost med pogoji za registracijo znaka, ki med drugim prepovedujejo registracijo znaka, če obstaja absolutni razlog za zavrnitev le v delu Unije, in pogoji, ki se nanašajo na razveljavitev pravic imetnika znamke Evropske unije. Za tožečo stranko naj bi se pogoji iz člena 7 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7 Uredbe 2017/1001) znatno razlikovali od tistih iz člena 51(1)(b) iste uredbe.

46 To trditev je treba zavrniti. Kot je pravilno navedel odbor za pritožbe v točki 31 izpodbijane odločbe in kot je EUIPO opozoril na obravnavi, enotni značaj znamke Evropske unije pomeni temeljno pravno načelo, ki je podlaga celotne Uredbe št. 207/2009. To načelo namreč med drugim zahteva, da ima znamka Evropske unije ob svoji registraciji razlikovalni učinek v celotni Uniji in ta razlikovalni učinek ohrani s tem, da – četudi le v omejenem delu Unije ali v eni sami državi članici – ne postane obča oznaka za proizvode in storitve, za katere je bila registrirana.

47 Poleg tega navedb tožeče stranke, ki temeljijo na dejstvu, da člen 52 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 59 Uredbe 2017/1001) napotuje na člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 7(2) Uredbe 2017/1001), medtem ko člen 51(1)(b) te uredbe ne vsebuje take napotitve, ni mogoče sprejeti. Po eni strani se člen 52 Uredbe št. 207/2009 nanaša na možnost razglasitve ničnosti ali razveljavitve blagovne znamke Evropske unije, ne pa, kot v obravnavanem primeru, na razveljavitev pravic imetnika te znamke. Po drugi strani, kot izhaja iz točke 46 zgoraj, enotni značaj blagovne znamke Evropske unije pomeni temeljno pravno načelo, ki je podlaga celotne Uredbe št. 207/2009. Zato je torej nepomembno, da nekatere določbe te uredbe, kot je člen 7(2), ne pa druge, izrecno konkretizirajo to načelo.

48 Tretjič, tožeča stranka je na obravnavi trdila, da bi razveljavitev pravic imetnika blagovne znamke Evropske unije pomenila resno in nepravično kršitev, če je ta znamka zgolj v eni državi članici postala občа oznaka za proizvode ali storitve, za katere je bila registrirana.

49 V zvezi s tem Splošno sodišče poudarja, da je odločba o razveljavitvi na podlagi takšnega razloga, ne glede na to, kako daljnosežne so posledice za imetnika zadevne znamke, temelj pravne države, ki jo je želel zakonodajalec Unije, kot med drugim izhaja iz člena 1(2) Uredbe št. 207/2009. Poleg tega pa Splošno sodišče v zvezi z načeli institucionalnega ravnovesja in prenosa pristojnosti, kakor so določena

v členu 13(2) PEU (glej sodbo z dne 28. julija 2016, Svet/Komisija, C-660/13, EU:C:2016:616, točki 31 in 32 in navedena sodna praksa), nima pristojnosti za spreminjanje navedene uredbe. Ta pravila je torej mogoče spremeniti le s posredovanjem zakonodajalca Unije. Poleg tega tožeča stranka ni navedla nobenega ugovora nezakonitosti v zvezi s členom 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009.

50 Ob upoštevanju vseh teh elementov je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe ni napačno uporabil prava s tem, da se je za razveljavitev izpodbijane znamke oprl na dokaze, omejene na Češko republiko, in torej drugi očitek zavrniti kot neutemeljen.

Tretji očitek prvega tožbenega razloga: napačna uporaba prava glede upoštevne javnosti, ki jo je treba upoštevati za presojo razloga za razveljavitev

51 Tožeča stranka v utemeljitev tretjega očitka prvega tožbenega razloga trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 51(1)(b) Uredbe št. 207/2009 s tem, da je v bistvu štel, da je bila upoštevna javnost za presojo razloga za razveljavitev omejena na končne uporabnike in da torej dojemanja zadevnih strokovnjakov ni bilo treba upoštevati.

52 EUIPO in intervenientka te trditve izpodbijata.

53 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da je treba vprašanje, ali je znamka v gospodarskem prometu postala občа oznaka za proizvod ali storitev, za katero je registrirana, presojati ne le ob upoštevanju dojemanja potrošnikov ali končnih kupcev, ampak tudi glede na značilnosti zadevnega trga, ob upoštevanju dojemanja oseb, ki se s tem poklicno ukvarjajo, kot so prodajalci. Vendar ima, na splošno, dojemanje potrošnikov ali končnih kupcev odločilno vlogo. Tako bi v položaju, za katerega je značilna izguba razlikovalnega učinka zadevne blagovne znamke z vidika končnih uporabnikov, ta izguba lahko privedla do razveljavitve pravic imetnika zadevne znamke. Okoliščina, da se prodajalci zavedajo obstoja navedene znamke in izvora, ki ga ta znamka označuje, sama zase ne more izključiti take razveljavitve (glej v tem smislu in po analogiji, glede člena 12(2)(a) Direktive 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 2008, L 299, str. 25), sodbo z dne 6. marca 2014, Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2014:130, točki 28 in 29 ter navedena sodna praksa).

54 Iz te sodne prakse izhaja, da je treba upoštevno javnost, katere stališče je treba upoštevati za presojo, ali je izpodbijana znamka v gospodarskem prometu postala občа oznaka za proizvode ali storitve, za katere je registrirana, opredeliti glede na značilnosti trga navedenega proizvoda (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 29. aprila 2004, Björnekulla Fruktindustrier, C-371/02, EU:C:2004:275, točka 26, in sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna v zadevi Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2013:563, točki 58 in 59).

55 V obravnavani zadevi je odbor za pritožbe v točki 32 izpodbijane odločbe menil, da bi bilo treba obravnavati le dojemanje čeških končnih uporabnikov zadevnih proizvodov in storitev. Po mnenju odbora za pritožbe ni bilo dokazano, da imata trga za „telesno vadbo“ in „opremo za vadbo“ značilnosti, zaradi katerih bi bilo treba upoštevati dojemanje strokovnjakov, ki delujejo na teh trgih.

56 Tožeča stranka v tožbi trdi, da se večina njenih sobnih koles proda nosilcem dejavnosti fitnes sob, športnih ustanov in rehabilitacijskih centrov.

57 V odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča je tožeča stranka trdila, da v nasprotju z nosilci dejavnosti fitnes sob, športnih ustanov in rehabilitacijskih centrov končni uporabniki kupijo malo njenih sobnih koles, ker je njihova nabavna cena visoka. Tožeča stranka je na obravnavi še pojasnila, česar druge stranke niso izpodbijale, da so bila njena sobna kolesa v 95 % primerov prodana poslovnim strankam.

58 Na obravnavi so se vse stranke strinjale, v odgovor na ustno vprašanje Splošnega sodišča, da se je zadevna športna dejavnost opravljala na sobnih kolesih, v skupini, običajno v športnih in fitnes dvoranah in pod vodstvom športnih trenerjev. Splošno sodišče poleg tega opozarja, da je ta opis podoben tistemu, ki ga je upošteval oddelek za izbris in ki ga je odbor za pritožbe navedel v delu „Povzetek dejstev“ izpodbijane odločbe.

59 Odbor za pritožbe je torej v točki 32 izpodbijane odločbe napačno ugotovil, da poslovne stranke niso del upoštevne javnosti v zvezi z „opremo za vadbo“, ker so na splošno nosilci dejavnosti fitnes sob, športnih ustanov in rehabilitacijskih centrov, ki kupujejo ta sobna kolesa.

60 Res je, kot je na obravnavi poudaril EUIPO, da kategorija „oprema za vadbo“ ni omejena na sobna kolesa in da lahko druge zadevne proizvode kupijo tudi fizične osebe. Vendar je iz točke 57 zgoraj razvidno, da ob upoštevanju njihove visoke nabavne cene sobna kolesa le redko kupijo fizične osebe. Trditev EUIPO torej ne omogoča izključitve poslovnih strank iz upoštevne javnosti v zvezi z „opremo za vadbo“.

61 Ob upoštevanju teh elementov je odbor za pritožbe iz svoje analize napačno izključil dojemanje poslovnih strank v zvezi z „opremo za vadbo“ za presojo, ali je izpodbijana znamka postala občа oznaka pri trženju „opreme za vadbo“, za katero je bila registrirana. Zato je odbor za pritožbe storil napako pri presoji opredelitve upoštevne javnosti v zvezi z „opremo za vadbo“ iz razreda 28 s tem, da ni upošteval dojemanja poslovnih strank, ki so dejavne na tem trgu.

62 Te ugotovitve ne omaje dejstvo, da, kot je trdila intervenientka med obravnavo, je v izpodbijani odločbi v točkah 41, od 45 do 47, 49, 53 in 62 navedeno dojemanje izvajalcev poslovnih dejavnosti. Ugotoviti je treba, da je predmet teh navedb le zadevna športna dejavnost in ne „oprema za vadbo“. Samo točka 44 izpodbijane odločbe izrecno govori o dojemanju izpodbijane znamke s strani izvajalcev poslovnih dejavnosti glede sobnih koles in obutve, vendar to velja samo za prodajalce teh športnih izdelkov.

63 Izpodbijana odločba pa ne vsebuje nobenega elementa v zvezi s tem, kako izpodbijano znamko dojemajo poslovne stranke, kot so na primer upravljavci fitnes sob, športnih ustanov in rehabilitacijskih centrov, ki delujejo kot kupci teh proizvodov. Vendar, kot je razvidno iz točk 58 in 59 zgoraj, so navedeni operaterji tisti, ki praviloma kupujejo sobna kolesa in ki jih nato dajo na razpolago svojim strankam, s čimer tem omogočijo opravljanje zadevne športne dejavnosti.

64 Zato je treba po eni strani ugotoviti, da imajo ti upravljavci osrednjo vlogo na trgih „opreme za vadbo“, in po drugi strani, da izvajajo odločilen vpliv pri izbiri, s strani končnih uporabnikov, „telesne vadbe“. Navedeni upravljavci s svojim poznavanjem funkcije označbe izvora izpodbijane znamke torej omogočajo izvedbo postopka komuniciranja med ponudniki teh storitev in končnimi uporabniki (glej v tem smislu in po analogiji sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna v zadevi Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2013:563, točka 59).

65 Ta napaka pri presoji v zvezi z opredelitvijo upoštevne javnosti vpliva na celotno izpodbijano odločbo in zato utemeljuje njeno razglasitev ničnosti.

66 Vendar, ker je tožeča stranka omejila predmet te tožbe na proizvode „oprema za vadbo“ iz razreda 28 in storitve „telesna vadba“ iz razreda 41, na katere se nanaša izpodbijana znamka, je treba ohraniti učinke izpodbijane odločbe za proizvode „audio in video kasete“ iz razreda 9, na katere se nanaša izpodbijana znamka.

67 Glede na vse navedene preudarke in tudi brez preučitve četrtega očitka tega tožbenega razloga ter drugega in tretjega tožbenega razloga je treba ugoditi tretjemu očitku prvega tožbenega razloga in zato izpodbijano odločbo razglasiti za ničnо v delu, v katerem se nanaša na proizvode iz razreda 28 in storitve iz razreda 41, na katere se nanaša izpodbijana znamka.

Stroški

68 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

69 Ker EUIPO in intervenientka nista uspela, je treba, prvič, odločiti, da EUIPO poleg svojih stroškov v skladu s predlogi tožeče stranke nosi tudi stroške, ki jih je ta priglasila, in drugič, odločiti, da intervenientka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. **Odločba petega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 21. julija 2016 (zadeva R 2375/2014-5) se razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na proizvode iz razreda 28 in storitve iz razreda 41 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil spremenjen in dopolnjen.**

2. **EUIPO poleg svojih stroškov nosi tudi stroške družbe Mad Dogg Athletics, Inc.**

3. **Družba Aerospinning Master Franchising s.r.o. nosi svoje stroške.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. novembra 2018.

Podpisi